

Krakonoš 2003

Říjen už se opět připomíná
každoroční milou povinností
přivítati spousty milých hostí -
divadelní nastal ve Vysokém čas.

Tak hrajte Váš kus z plných sil
a užijete naše vlídné klima,
ať je Vám u nás vždycky prima!
Od diváků přeji náruč díky jen.

Vítám Vás tu všechny rád.
Ať zblízka jste či z dále,
ať noví, nebo ti, co už tu hráli,
Krakonošův podzim máme zady
zas.

Příjemný pobyt všem - a zlomte vaz!
Divadlu dál dejte svoje volné chvíle,
jistě odměněna bude Vaše píle,
účast v roce příštím nechť není jen
sen!

pondělí 12. října 2009		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	příjezd Chvaletice	
13:30	loučení Horní Sloupnice	malý sál
14:30	vítání Chvaletice	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Chvaletice	před divadlem
16:00	Babička v trenkách	velký sál
16:30		
17:00	Ořechov u Brna	
19:30	Babička v trenkách	velký sál
20:00		
20:30	Ořechov u Brna	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	klubovna
22:00	společenský večer	hasičovna

Větrník, zpravodaj XL. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk H&H Servis. Náklad 220 ks. Cena 6 Kč.

Právě čtete

číslo 3.

VĚTRNÍK

Ročník XL.

Neděle 10. října 2009

Vernisáž
XL. Krakonošův divadelní podzim.

Vernisáž
Divadelní maličkosti
Petra Kolínského

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	příjezd Ořechov u Brna	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:30	loučení Boleradice	
14:30	vítání Ořechov u Brna	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Ořechov u Brna	před divadlem
16:00	Martin Písařík	velký sál
16:30		
19:30	Alelujá, dobří lidé	velký sál
20:00		
20:30	Horní Sloupnice	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	klubovna
22:00	společenský večer	hasičovna

Recenze

DS Bratři Mrštíků, Boleradice
Johann Strauss – Milan Klapetek,
Cikánský baron

Divadelní soubor Bratři Mrštíků připravil pro vysocký festival Cikánského barona Johanna Strausse v hudební úpravě Martina Horáka a textové Milana Klapetka. Strauss sám patří

k hvězdám světové operety. Ne nadarmo si jeho Netopýra vybral

Gustav Mahler pro svou prezentaci v hamburském divadle jako již tehdy známý dirigent.

Opereta patřila k nedílné součásti světové a české divadelní produkce a dokonce počet uváděných titulů hluboce předčil tituly vážné dramatické literatury. Za první republiky se jen v Praze hrála opereta na téměř 30 místech a v celé republice bylo v některých letech premiérováno více než 60 titulů. Ale čas běžel, změnila se doba a naivní příběhy, situace i postavy odvál čas. Ale zůstala skvělá muzika, která u těch nejlepších patří ke klenotům světové hudebně dramatické literatury.

Co tedy s operetou dneska? Ja-

zpek, bez jejichž zodpovězení lze jen obtížně na inscenaci práci začít.

Soubor Bratři Mrštíků šel cestou posunu od operety (jak sám říká) ke komedii se zpěvy. Text je podstatně redukován. Zůstávají jen zkratky scén, jsou vypuštěny sbory, některé árie jsou kráceny, recitovány, textová složka je proložena celou řadou zcizujících glos či hlášek tu ironických, sarkastických, někde vtipných, jindy žel na úrovni jednoduché komunální satiry.

Vystoupení Boleradických vzbuzovalo velké očekávání. Úprava pro cimbálovou muziku, nadšený soubor, přitažlivá a známá hudba

jakoby vytvářely již předem přidanou hodnotu. Pokud bychom inscenaci chápali jako nadšené společné vystoupení členů souboru, který si svou jevištní existenci v komunikaci s blízkými lidmi užívá, mohli by-

kým způsobem ji upravit, parodovat, karikovat, vysmívat se jí, slepě jí důvěřovat? To je celá řada otázek,

Partneři XL. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krakonošova divadelního podzimu

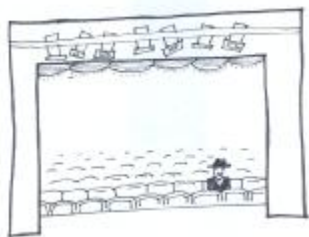

Tomáš Prosecký
Ořechov u Brna

zie a představ. Mluvíme ale o kukátkovém divadle. Tento termín vysvětlíme v dalších dílech. Portálové zrcadlo tedy odděluje principem zrcadla onen svět, do něhož se můžeme dívat a mnohdy se nám jeví jako lepší a hezčí, než může ve skutečnosti být. Tvoří ho vše včetně zdí, ve kterých jsou ukryty reflektory, opona, žebřík na lávku a do provaziště a podobně.

Kontraportál, neboli druhý portál, je rám vymezující hrací prostor tak, aby byla uvolněna část pro oponový prostor a předscénu.

Zároveň umožňuje zúžení prostoru pro potřeby dané inscenace, kryje technické prvky divadla, jako jsou například světelné věže, mosty a podobně. Také třeba zvukové portálové monitory.

Předpověď počasí na neděli

Základní funkce portálu je tedy zřejmá. Aby to nebylo tak jednoduché, do portálu se schovává samotná opona. Dále pak i nápověda a inspicie, disponuje-li divadlo tímto ansáblem, a zároveň je to první pevná překážka, za níž se může schovat neúspěšný nebo vytrénovaný akter.

Port a teleport prakticky nemá s divadlem nic společného. Port je přímořský přístav a není nám známo, že by námořníci divadlo hráli, nebo vůbec aspoň měli rádi. Teleport je velice technologické zařízení umožňující přemísťovat hmotu z jednoho místa na druhé, aniž by se o to samotná hmota nějak snažila. V oblasti divadla byl vyvinut jistý systém, který emuluje tuto technologii a pro zjednodušení je nazýván alko-teleport. Ve stručnosti lze říci, že jde o technologii, kdy prostřednictvím alkoholu dochází u hmoty – člověka k vymazání oblasti paměti - mozku, uchováující informace o přemísťování.

STDK

V neděli se připravte na vlhko ode všech stran. Braňte se mu vlhkem i vnitřním. Něco teplého dovnitř neškodí. Viz alkohol v malých dávkách...

chom u tohoto pocitu skončit.

Při podrobnějším hodnocení se však nabízí celá řada znepokojivých otázek. Textová rovina inscenace příliš nekomunikuje s výstavbou dramatických situací, nelze přesně rozpoznat, zda herci situacím věří, řeší-li je hereckým jednáním nebo pouhou deklamací, zda herecké prostředky nejsou použity v příliš širokém vějíři od jaké-

hosi insitního projevu přes obecně hraní situací a charakterů, v místech zase jakoby klaunského glosování a jindy zase překvapivě také s upřímností, citovostí, které vyjadřují zároveň i smysl hudební partitury. Zdá se, že na začátku všeho byl skvělý záměr zazpívat si s cimbálovou muzikou, udělat dobré komediální představení souznějící s vděčným divákem.

Ovšem záměr, jak inscenaci komplexně realizovat v této textové úpravě s torzem hudby, která není ani zcizující, ani karikaturní, ani upřímná, příliš k přečtení není.

Takže inscenace, která měla být očekávaným překvapením zůstala úspěšná u vděčného publika, jež si nekladlo žádné další otázky a spokojilo se se skvělou kapelou několika zazpívanými áriemi a vtipnými hláškami různé kvality. Cesta, jak inscenovat dnes klasickou operetu, není jednoduchá. Už na začátku stojí celá řada otázek. Lze trochu litovat, že nadšený soubor, upřímně zaujatý režisér a upravovatel

textu si otázek nekladli mnoho, proto jsme si je kladli sami a nenacházeli na ně dostatečně přesvědčivou odpověď.

František Laurin

Jiří Merlíček, Cikánský baron, DS Bratří Mrštíků, Boleradice

Vaše představení jsem už viděl a bylo krásné. Povězte nám, čtenářům Větrníku, jak jste na ten nápad jít do cimbálovky s Cikánským baronem přišli?

Je to má druhá režie s boleradickým souborem. První byla detektivka, po které jsme seděli na Větrově, dávali řeč a v podstatě tam přišlo na přetřes, tedy spíše - Saša Gregar viděl s panem profesorem Císařem Cikánského barona hrát venku na otáčivém jevišti v Krumlově. Všude máme plno muzikálů a člověk z našich míst je spíše odchovaný operetami. Opera je žánr dnes více méně opomíjený, ale ty melodky

jsou prostě báječný. Když mi to tedy tak jako docvaklo, řekl jsem si, že bychom něco podobného snad mohli udělat. Sehnal jsem původní texty od Jóka, zpracování

Oldřicha Nového a šel jsem za svým výborným kamarádem Milanem Klapetkem, nesmírně vtipným člověkem, rétorem, a svěřil jsem se mu se svým úmyslem. Prohlásil, že je to dobrý nápad a zkusme to. A v podstatě se tedy jal přepisovat.

Řekl jsem si – nejdůležitější máme za sebou, teď jde o muziku. Mám spoustu kamarádů muzikantů, myslel jsem si, že to nebude problém. Jo, přátelé, přepsat Strausse na cimbálku - to je sakra problém. Musí to dělat člověk, který tomu nejen rozumí, ale který je v tom honěný i prakticky. Takže jsem od června do listopadu sháněl muzikanty od nás z jižní Moravy a všichni mě poslali do patřičných míst. A pak jsem naprosto nešťastný chytil jednoho našeho herce – muzikanta, jenž hraje baskřídlovku a muzikantsky je nesmírně nadaný. A tenhle Martin Horák mi řekl, že to tedy nezávazně zkusí. Chytil jsem se drábkem a za nějakou dobu jsem přišel k cimbálce – tuhle tvoří mladí kluci, kteří hrají dnes čtvrtým rokem. Muziku v sobě mají

další už si nechal cíleně schraňovat a nyní přišla na svět drobná knížka, které se jmenuje stejně jako výstava ve vysockém muzeu a jíž stejně jako vernisáž slovem uvádí Jan Císař.

Pravda je, že velmi milá expozice kreslených drobností připomene stálému návštěvníkovi některá představení velmi konkrétně. Třeba i ta vlastní. I já jsem zde našla, co je věnováno nám, tvůrcům Větrníku. To jednou nás tak kolem půlnoci posedly roupy – a nutno podotknout, že Petr se nenechal dlouho přemlouvat. Nevím, zda v redakci má také nějaké příbuzné, ale šel do toho s námi. Tehdy jsme pojali myšlenku vydat ještě Vybul, neboli Vysocký bulvár. Vzpomínáte na tajemnou nahou postavu běžící pod rouškou ranní mlhy Vysockým? Ne? Tak se určitě zajděte na výstavu do muzea podívat. Najdete tam nejen ten bulvární obrázek, ale i další. Možnost máte nejen dokonce přehlídky, ale až do konce října.

jn

Technologické okénko

Tato část je určena všem těm hercům, režisérům, technikům, kteří ještě nebo už nerozumí některým divadelním termínům hojně v divadle používaným.

Dnešní téma: portál, kontraportál, portálové zrcadlo, port a teleport.

Všechny tyto názvy mají jedno společné; jsou odvozeny od slova „porta“, tedy brána. **Portál** jsou tedy jakési dveře. Rozděleny jsou

na levý a pravý portál. Tvoří proto pomyslná „futra“ do světa, ve kterém je prakticky

vše možné. Do světa, který nám není přístupný a do kterého se obyčejný smrtelník málokdy dostane. Pouze dívat se může.

Portálové zrcadlo, i když se to může zdát z názvu, není žádné pokovené sklo. Tento název ve skutečnosti označuje onu důležitou hranici mezi diváky – skutečným světem a herci – světem fantá-

Jací jsme byli

Netradičně půl hodiny po osmé se slavnostní vernisáží otevřela foto-

grafická výstava v přízemí Městského úřadu ve Vysokém nad Jizerou. Na panelech je možné až do konce týdne vidět, jak probíhala přehlídka

po čtyřicet uplynulých let, jak se mění ti, kdo se o ni starají, ale i porotci. Snímky znamenaly i některé vylomeniny tehdejší chasy, dnes (ne)vážných členů přípravného výboru.

jn

Drobné bonmoty příbuzného

„Když mě Petr požádal, abych napsal pár slov ke knížce o Vysokém, zapomněl mi jaksi říci, o jakou knihu se jedná. A tak já nevěda, že to bude kniha obrázků v níž Petr s ironií sobě vlastní charakterizuje jednotlivá představení během svého šestiletého působení v porotě, napsal jsem, co jsem napsal. Nevzal bych jediného slova zpět, ale

kdyby Petr se žádostí poslal aspoň tři obrázky, možná by to vypadalo jinak.

Ale takhle si za to vlastně můžu sám,“ řekl na slavnostním zahájení výstavy Divadelní maličkosti Petra Kolínského v Muzeu pro Vysoké nad Jizerou a okolí Jan Císař, který dlouhá léta předsedal odborné porotě národní přehlídky. Je jen dobře, že krom fotek se účastníci té jubilejní mohou s touto legendární postavou divadelní teorie a přehlídkových porot setkat zde i osobně.

Po třech letech, kdy Petr Kolínský začal své jiskřivé obrázky ke každému představení kreslit, kdosi podotkl – teda těch obrázků je, že už by to bylo na knížku. Nápad autora kresbiček tak zaujal, že ty

úplně báječně a pustili se do toho.

Když Martin Horák přišel s první verzí, řekl jsem si - tak a to je ono. Bzunělo tam jak se sluší a patří, a

tak jsme lovili jednu melodku za druhou.

Boleradický soubor je tradiční, dělali Mrštíky a další klasické věci, a tak jsem sestavil soubor trochu rozšířenější - je nás celkem 40 a jsme tak ze 14 dědin okolo. Takový okresní soubor málem.

A tak takhle jsme to tedy dopatrali a tak vám to nabízíme.

PeHe

Ohlas z půdičky Cikánský baron

Cikánský baron bylo příjemné představení, které si nečinilo nároky na vysokou uměleckou úroveň. Mezi přednosti bezesporu patřila hudební úprava i vlastní hudební provedení cimbálovou muzikou. Možná by bylo lepší méně techniky a spolehnout se na živý projev.

Staronová porota

Dušan Zakopal z Ostravy, již dobře známý tajemník odborné poroty Krakonošova divadelního podzimu, na prvním hodnotícím semináři představil nejprve její nové složení. Předsedou zůstává dál František Laurin, pražský režisér a pedagog, dále v porotě uvidíme Petra Kolínského, scénografa taktéž z Prahy. Mezi nové tváře patří Lenka Láznovská, ředitelka NIPOS Praha, vysocká Ivana Housová, jež je hudebním pedagogem, ostravský divadelní publicista Ladislav Vrchovský a režisér František Hromada z Mariánských lázní.

Při dopoledních seminářích nebude scházet ani Rudolf Felzmann, jenž na půdičce vede již 5. ročník semináře KDP.

A pokud jste mysleli, že snad na přehlídce bude scházet režisér Jiří Hraše, tak vezte, že se s ním můžete setkat opět v Klubu režiséru SČDO, kde, stejně jako v předešlých letech, působí jako lektor.

Do Vysokého se opět vrátil také Milan Schejbal, režisér a pedagog. Ten bude za pomoci pedela Jana Hejrál mladšího vést k divadelní práci ty nemladší v rámci KDP mladým.

jn

Novicové v porotě Ladislav Vrchovský divadelní publicista

Vím, že jste již ostrý porotce, můžete nám říci, na kterých přehlídkách už jste se jako porotce objevil?

Jezdím na přehlídky do Štítiny, do Němčic na Hané - ta mě poslední dobou docela uchvátí. Předtím jsem se spíše pohyboval na přehlídkách typu Šrámkův Písek. Tradiční divadlo mě získalo později. Člověk, jak stárne, má rád kvalitu – je to jak s vínem. Tak jsem našel cestu v posledních patnácti letech k ochotníkům a k tradičnímu divadlu. Jezdím i na přehlídku do Nového Boru. Ač se to zdá daleko od Ostravy, i s tamními divadelníky jsem se spřátelil, takže jezdím také na přehlídky souborů hrajících pro děti.

Jaký druh představení nebo divadla je vám bližší. Děláte v tom vůbec nějaký rozdíl?

Spíše se věnuji činohře. I když jsem vyrostl na Valašsku a mám blízko k folkloru, takže mě ani hudebně zábavné divadlo nedělá problém. Spíše mu méně rozumím. I když, jak rozumím divadlu se asi vůbec říkat nemá, myslím si, že nerozumím divadlu. Ani už nerozlišuji mezi ochotnickým a profesio-

nálním souborem, ale dobré divadlo mě vždycky okouzlí.

Nemohu si prominout takovou drobnou souvislost s funkcí, kterou mám ve svazu českých ochotníků, musím se zeptat - jaký máte vztah ke svazu?

Ta vazba se odvíjí od mého seznámení s Dušanem Zakopalem. Oba jsme Ostraváci, Dušana vnímám snad posledních třicet let, no a v době, kdy mám spíš blíže k tomu tradičnímu divadlu, mě Du-

šan přivedl jak k přátelům ochotnického divadla, tak na přehlídky, které organizuje SČDO. Nejsem jeho členem, jsem spíše jeho příznivcem.

Preferujete nějakou ze soutěžních přehlídek, máte nějakou zvláště v oblibě?

Nemám moc rád soutěžení na jevišti. Já mám dokonce problém říci, že nějaký soubor je první a jiný druhý. Protože ve většině případů u těch souborů hodnotím

*Vidím město vysoké,
jehož sláva sufit se dotýká
aneb
pan porotce přijíždí z Prahy.*

Zajímavosti z informačního střediska

Na divadelní představení jsou vstupenky vyprodané kromě odpoledne 15. a 16. října.

Na Ořechov je nedostatek míst.

První návštěvník, pan Šuchma z Karolinky, přijel už ve čtvrtek.

V pátek dorazili kromě porotce pana Kolínského už dopoledne Standa Mareš a Jirka Kalát z Českých Budějovic.

IR

Přibyla dvě jména

Pro účastníky přehlídkových dní je osmá hodina ranní poměrně časná,

přesto se právě před touto hodinou sešla tradiční skupina místních, kteří se vypravili na vysoký hřbitov pozdravit všechny ty, kteří jsou

s Krakonošovým divadelním podzimem už navždy spjatí. Letos k nim přibyla další dvě jména: Alice Sládková, jež byla také po nějaký čas redaktorkou Větrníku, a Pavel Hora, kterého si mnoho z nás pamatuje jako toho, kdo pečlivě přidával kuličky na mapu, značící počet návštěv jednotlivých souborů ve Vysokém.

jn

I přípravný výbor zahajoval. Sešel se ve skromném obsazení (zbytek byl na hodnotícím semináři). Přesto se probíraly všechny důležité body.

Danda Hejralova - stop - zdraví prehlidkove kamarady - stop - zase to letos prosvihnu - stop - a je mi to letos obzvlaste lito :(- stop - tak at vam to hraje - stop - zpiva - stop - tanci - stop - vari - stop - svi-ti - stop - zvuci - stop - jezdi - stop - objima - stop - usmiva - stop - oslavuje - stop - prostě si to se vsim vsudy a na plne pecky UZIVEJTE :) - pac a pusu a radši uz stop :)

dobrou práci divadelní, jsem schopen posoudit, kdo je v čem lepší z těch složek inscenace, kde se více podařila režijní, herecká, hudební nebo pěvecká, taneční nebo scénografická složka. Takto jsem schopen to různě posuzovat. Rozumím, že na postupových přehlídkách soubory usilují o to, aby zvítězily, chápu jejich touhu vystoupit ve Vysokém nad Jizerou nebo na Hronově nebo v Třebíči nebo v Ústí. Rozumím tomu, že soubor chce zvítězit. A to je dobře, protože to vede k růstu kvality těch inscenací.

Mimochodem, to je taky důvod, proč vyhlášíme jako SČDO systém postupových přehlídek. Aby byla jakási motivace, tažná síla...

Ano, ale mluvím o tom proto, aby ti, co jsou druzí, třetí, se nepokládali za poražené. Tuto terminologii sportovní – vítěz, poražený, sláva vítězům, čest poraženým, tu já bych docela rád z divadla dostal. Protože si myslím, že tam jsme vítězové všichni. Ti, co postoupí, tak dokáží v té soutěžní chvíli momentální dispozici. Nikdy si nejsem jist, když ta inscenace nevykazuje přímo systémové vady, že by to na jiné přehlídce nebo v jiném čase nemohlo být naopak. Takže se velice brzdím, když mám soudit. Proto také nemám rád termín porota. Ta patří do soudních síní. Já nechci být porotcem, chci být spíš

z hlediska mé snad životní zkušenosti - a to je možná až domýšlivé - člověkem, který nabídne nějakou radu nebo osobní reflexi. Ale porotce, nota bene soudce – to už radši ne...

PeHe

Ej, ej, ej,... to jsem zvědavej!

Několik děsivých slov úvodem prvního hodnotícího semináře pronesl předseda odborné poroty František Laurin: „Vy se všichni tak bavíte a netušíte, že ráno bylo dramatické – v rádiu index px stoupl o 0,9% a Erste bank snížila část sazby...(nestihla jsem zaznamenat přesná čísla, pan předseda byl příliš dramaticky rychlý – pozn. aut.) ...asijské trhy zklidnily. Propadl jsem panice, když jsem vás potkával bezstarostné kol kostela a vy jste netušili, že evropští investoři znervózněli,“ znejistěl všechny přítomné vtipný předseda a pak dodal ještě osobní drobnost: „Mám radost, že přijela Lenka (Lázňovská – pozn. aut.), protože byla dlouho nemocná. Všichni jsme si o ni dělali starost a já budu osobně rád, když ji pobyt tady, mezi vámi i námi, přispěje k léčení a úplnému vyléčení.“

První výkop na 40. ročníku přehlídky měl novic poroty František

Hromada: „Nevím, proč mám být označován za zlého muže, když mě dojmají ty krásné loutky za mnou. A pokud sem navíc vtrhne Morava s vínem a se zpěvy, tak jak můžu být za zlého muže! Jakmile mi došel text hry Limonádový Joe, poctivě jsem si ho přelouskl a řekl jsem si: Ej, ej, ej, to jsem zvědavěj, jak to dopadne. Ano, ten film tam je, i ten druh poetiky. Pak jsem dostal ťafku s tím filmovým záznamem, kdy se zpívá o krásném západě a objeví se Vysoké. A tak jsem se těšil, že to půjde dál a byl jsem pak trochu zklaman, jelikož bylo vtipně nakročeno a pak to končilo jen jakousi ilustrací. V úžas mě přiváděly společně scény, sbor tady byl nesmírně živý a mně to vyloženě zahrálo u srdce. Když se objevil

Joe, tak jsem s povděkem zjistil, že tu nadsázku držel v naprosté věrohodnosti. Věřil jsem mu i v těch reklamních částech. Musím říct, že jsem si dal hned večer whisky, protože mě reklamní bloky vážně zasáhly,“ přiznal režisér Hromada. Podle jeho slov má představení pevný rámec, problematické jsou jisté momenty kolem zpívání či výtvarných částí. „Jednou jsem se také pokusil spojit divadlo s filmem a už bych to vícekrát neudělal. Tři herci a prkna je divadlo, to ostatní kolem je už jen pozlátko. Proto si myslím, že v tuto chvíli méně je více.“

Nový porotce se přiznal k tomu, že miluje u divadla živou hudbu, a to je dle něj přesně to, co tato inscenace potřebuje a dává to další punc tomuto představení. „Celé představení má svého diváka, což je velmi důležité. Co je mi platné, když udělám geniální divadlo, na které lidi nechodí. Vy jste udělali divadlo, v němž jste si chtěli zařadit a to jste přenesli na jeviště. Je hrozně vzácné, že máte své publikum.“

Další nováček vysocké poroty, Lenka Lážňovská nejprve řekla, že by nerada, aby zapadla poznámka o filmové sekvenci: „Vy v divákovi vybudíte naději na něco, čeho se mu potom nedostane – takže jste mě trochu zklamali, že jsem neviděla Limonádníka ve Vysokém,“ svě-

Pravda je, že i Svatka Hejralová neponechala počasí bez povšimnutí. „Ani nevím, zda se mám zlobit, že prší a je chladno,“ řekla. „Pravda je, že teplé sluníčko láká naše pobytníky na procházky do Krakonošova panství. Tohle sych-

ravé je naopak láká do Krakonošova divadla, hospůdka je pěkně plná a obchod se hýbe. Takže, jak říkal můj tatínek – hlavně, že je nějak,“ uzavřela Svatka schovaná pod deštníkem s Vlastíkem Ondráčkem, aby společně uvítali soubory hned dva – Divadelní

spolek Bratří Mrštíků z Boleradic, který se představil porotě už včera, a Dovedu Sloupnice, SDH Horní Sloupnice, jež se na jeviště chystá dnes.

jn

Starosta města Jindřich Matura předává klíče a městská práva Krakonošovi

se svolením poroty se loučilo ještě před nakládačkou, a to velmi symbolicky. Vysočtí tak přišli o svou poudačku i písničku. I když tradiční „Tam na horách“ určitě bohatě nahradila moravská kapela s mohutným chorem a sklenkou vína.

Vysočtí jen měli kapku smůlu, že dostali nejprve tu sladkou smetanu, než si vypili svůj kalich hořkosti.

Ale to teď trochu pomlouvám naši porotu, která, ač posílena o čerstvé síly, je stále mateřsky i otcovsky laskavá a snaží se přivést ty někdy zdivočelé ochotnické děti na správnou cestu.

jn

Hlavně, že je nějak!

No, jak to asi mohlo dopadnout, i když se z podmračeného nebe snášelo množství drobných kapek. Skončilo to opět veselým popíjením boleradického burčáku, jehož chuť mohli přítomní porovnat i s boleradickými hrozný. A aby jim

nehučelo nepříjemně v hlavě, tak

pro zdraví mohli zakousnout také boleradický chléb se zapečenou

slaninou. Já stála až v zadní řadě, takže se mé slovo stalo vlivem burčáku jaksi rozmáchejší, neb na tento živoucí mok nejsem v údolí Jizery zvyklá ani trochu. Malá Vrabčata své tanečky v deštivém počasí rozhodně neodflákla, stejně jako ztepilé mažoretky. A pak všichni spěchali na teplý čaj.

řila se se svými pocity porotkyně a dodala: „Vím, že paní režisérka je zkušená, vaše ambice je hrát zábavné divadlo, to je legitimní a moc dobrá ambice v dnešním světě. Připomenu, od čeho se ta zábavnost odvíjí – postavíte typologii postav bez nějakého psychologizování, na čemž i Brdečka staví. Postavy jsou postaveny kontrastně proti sobě – těch šest hlavních se

dá charakterizovat jednou větou. A tuto charakteristiku chtěli filmoví tvůrci zdůraznit i barvou kostýmů – bílí jsou kladní, záporní černí. Ve vašem zpracování nejsou tak kontrastní, ale trochu rozmazaní, unikaly nám jasné protiklady. A asi nejrozmazanější, velmi obecný byl Hogo Fogo,“ uzavřela své slovo Lenka Lázňovská.

„Šel jsem na představení natěšený a odcházel jsem potěšený, byť

s určitými rezervami. Pokusím se dotknout toho, kde bych možná mohl být potěšen více,“ zahájil svou promluvu divadelní publicista Ladislav Vrchovský. Podle jeho mínění se realizátoři museli nejvíce potýkat s přenosem poetiky: „Absence filmového obrazu se musí na divadle naplnit jinak. V první půli se to velmi dařilo, situace šly jedna za druhou plně hereckého

j e d n á n í .
V druhé to drhlo – říkal jsem si, co tam asi chybí? Dospěli jsme k tomu, že je to jakási komedie určitých typů, které známe z kovbojek, ale i ze svého okolí. Máme jakousi psychosomatickou jednotku – člověk

nějak vypadá a jedná, my na něj mrkneme a už víme dopředu, jak se bude chovat. A když toto jde v souladu s textem, očekávání se naplní. Ale v druhé půli jakoby začalo ubývat toho dopředu určeného. Naprosto stejný obraz si držel jen představitel Joea,“ konstatoval Vrchovský a dodal, že nejvíce práce režisérka odvedla u společných scén: „Rvačka byla skvělá i v návaznosti na hudbu, v druhé pů-

li by bylo dobré více režijní práce s jednotlivými herci, aby drželi to, co mají dáno od začátku a dotáhli to do konce. Jinak musím poděkovat, že jste udrželi míru vkusu. Často bývá zvykem na venkovském jevišti, že se jde po vulgaritě, která je podbízivá. To se nestalo,“ uzavřel své premiérové vystoupení ve Vysokém Ladislav Vrchovský.

Velmi těžké mluvit k Vysočákům bylo pro Ivanu Housovou. „Líbila se mi živá hudební produkce, zvláště trubka Pepy Sládka – byla moc fajn. Celou dobu jsem si kladla otázku, proč máte pěvecké party tak hrozně hluboko? Nelze pak vystihnout správnou barvu hlasu. Chtělo to o kousek výš. Ráda bych pochválila pana Hejrala za pěvecký výkon, ale

vůbec jsem ho za pultem neviděla a do sálu se jeho zpěv nenesl,“ řekla svůj názor hudební pedagožka.

Scénograf Petr Kolínský se přiznal, že ve vysockém souboru má příbuzných asi sedmnáct nebo dvadvacet, někteří jsou sourozenci, někteří adoptivní rodiče, stejně tak i děti. „A lásek tu mám hodně, nejkrásnější děvče je Slávinka. Za 25 let si člověk nashromáždí těch pří-

buzných, ale protože v rodině si můžete říct všechno, tak to povím na rovinu,“ zahájil své slovo výtvarník, kterého scénografie Vysockých hodně zaujala: „Šťastné řešení byla ta simultánka, protože dovoluje měnit scény bez přestávky a přestávky. S minimálním vybavením máme hospodu zabydlenou se vším všudy. Jako inscenační prostor si berete celé divadlo, což byl taky vtipný a šťastný nápad – záměr dostat diváka jako dalšího

partnera hry se vydařil. Trochu jsem se na začátku lekl velikosti barového pultu, tak dramaticky tam ční, ale i tady se mi potvrdila šťastnost tohoto řešení ve velkých scénách, kde se i ze zařízení předmětů stal terén – jinak by se na jeviště nevešlo nikdy tolik lidí. Byl to tak členitý terén jako ty hory ve Vysokém.“

I podle zkušeného scénografa je

projekce na jevišti velký oříšek: „Sám ji používám málokdy, když ji režisér chce, tak se mu ji snažím rozmluvit. Potřebuje to daleko víc práce i s filmovým scénářem, možná samostatný scénář,“ zamyslel se Petr Kolínský. A pak se vrhl na hodnocení kostýmů.

„Dámské kostýmy u hlavních figur jsou řešeny velmi šťastně, u Joea taky, ale ti další, bratři zejména, jak jsou v černém, tak trochu splývají. Sice jsou to oba padouši, chybí u nich však trochu to rozlišení, nějaké typologické detaily – jeden je bohatý vejťaha, druhý mafián. Ale musím pochválit kostýmy davu, ty byly tak hezky různorodé,“ pochvaloval si Kolínský.

jn

Po loučení hodnocení

Sobota byla dnem naruby. Běžně je soubor přivítán, odehraje předsta-

vení, odbude si večírek v hasičovně, kde se naprosto zničí, dostane nakládačku na hodnotícím semináři, místní se s ním rozloučí, soubor objede třikrát kostel a odjede domů. Takový je běžný scénář účasti na vysoké přehlídce.

„Ale tak to tedy tentokrát nebude. My se s vámi rozloučíme, vy odjedete a kdo bude dělat přehlídku?

Tak s tím tedy nepočítejte!“ prohlásil včera dopoledne Vlastík Ondráček ještě před hodnotícím seminářem. Na „tapetě“ byl totiž domácí soubor Krakonoš, který soutěžil včera s inscenací Limonádový Joe. A tak

